

ма да намѣримъ нищо странно въ това, дѣто единъ студентъ отъ Висшето училище не гледа на своя професоръ съ онова безгранично довѣрие, съ онова благоговение, които сж нѣщо обикновено за западния академически гражданинъ. Не е прочее липсата на това, което искаме да изтъкнемъ като нѣщо характерно за днешното състояние на Висшето училище, — защото друго не би могли и да чакаме; но обстоятелството, че студентътъ не намира въ Училището онова, което търси, — не намира храна за своитѣ научни интереси и съмнѣния, а вслѣдствие на това още слѣдъ първитѣ семестри се чувствува разочарованъ, скѣсва отъ самото начало ония сърдечни връзки съ науката и Училището, безъ които връзки тѣ ставатъ за него нѣщо като мъртви канцеларски книжа и нелюбими началници. Защото, колкото смѣтни и неясни да сж ламтенията, които сж движили единъ 19-годишенъ момъкъ и сж го довели въ Училището, — не бѣде ли то способно всецѣло да го погълне, да изпълни цѣлото негово сѣщество, той скоро ще почувствува една съ нищо незапълнима душевна празнота, която само въ слаби и недълбоки — или вече похабени отъ живота — натури може бърже да изчезне и да стори мѣсто на . . . индифферентностъ и на канцеларско безучастие, а у подобритѣ и по-дълбоки натури ще остане до края на студентството му и дори слѣдъ него . . . Но, разумѣва се, както навредъ по свѣта — и въ Висшето училище има и такива студенти, които не сж дошли тамъ съ никакви смѣтни копнежи, а съ много ясни смѣтки, и които не искатъ отъ